

Bogár László: A kerekasztal szegletei

2014 szeptember 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Éppen huszonöt évvel ezel?tt, 1989. szeptember 18-án jött létre az a megállapodás, amely formálisan is megnyitotta a magyar rendszerváltozás folyamatát.

Lévén, hogy így ez az esemény a legf?bb legitimációs bázisa az azóta fennálló rendszernek, azt gondolhatnánk,

hogy nagy ünnepélyesség övezi az évfordulót, ám ennek nyomát sem látjuk.

Nos, azt hiszem, politikai rendszerünknek és politikai elitjeinknek jó okuk van arra, hogy ne nagyon er?ltessék a megemlékezést, mert ez a formális legitimációs bázis enyhén szólva ellentmondásos. Mi több, pontosan arról van szó, hogy a már ma is elég súlyos, szavakkal vívott polgárháború lényegében eleve kizár minden nemzetstratégiai együttm?ködést. Még a valóban nemzeti sorskérdésnek számító ügyekben is, éppen arra vezethet? vissza, hogy a rendszerváltozás rendszerének legitimációja eleve hamis, mi több, hazug alapokra épül. Persze az alaphazugság nem 1989-ben született, ez inkább már csak az 1978–82 között lezajlott, máig feltáratlan „sötét alkuk” menetrendszer? következménye. Ebben az írásomban éppen ezekre szeretném terelni a figyelmet.

Formál logikailag a rendszerváltozás egyenl? azzal a folyamattal, amelynek során a magyar társadalom átfordult a szocializmusból a kapitalizmusba. Mint utóbb kiderült, „csak” annyi a baj ezzel az amúgy logikusnak látszó állítással, hogy mindegyik eleme tökéletesen tisztázatlan. Nem tudjuk, mi az, hogy magyar társadalom, nem tudjuk, mi az, hogy átmenet, átfordulás, nem tudjuk, mi az, hogy szocializmus, és végül nem tudjuk, mi az, hogy kapitalizmus. (Ez utóbbi használatától ráadásul következetesen igyekszik tartózkodni minden közbeszél?, mert pontosan tudja, hogy a magyar társadalom számára a kapitalizmus szó csengése nem túlságosan vonzó.) Pontosabban nem is igazán arról van szó, hogy nem tudjuk e szavak jelentését, hanem hogy e szavakhoz f?z?d? jelentéstartalmak olyan kaotikus kavargásában élünk, ami méltán nevezhet? verbális polgárháborúnak. És ennek az újabb és újabb konfliktusai sikeresen akadályozták, s akadályozzák ma is, hogy a magyar társadalom mint emberi közösség visszaforduljon a lepusztulás lejt?jén, amelyen egyébként igen régóta száguld már lefelé.

A huszonöt éve lezárult kerekasztal- tárgyalások azért játszottak dicstelen szerepet a magyar társadalom történetében, mert az ott szerepl? elitek, ahelyett, hogy tisztázni igyekeztek volna az éppen kialakuló történelmi dráma lényegét, mindent megtettek annak érdekében, hogy meghamisítsák azt. Így aztán súlyos történelmi felel?sség terheli ?ket azért, hogy az elmúlt negyedszázad nemcsak hogy felemelkedést nem hozott a magyarság dönt? többsége számára, de anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi és szellemi értelemben még mélyebbre lökte. Az elit nagy részénél a szimpla tudatlanság volt a kudarc f? oka. A másik, kisebb résznél viszont sokkal inkább az alávalóság.

„Mindössze” azzal kellett volna szembesíteni a magyar társadalmat, hogy az éppen zajló átalakulás, mint az elmúlt

évszázadok minden nagy tömegmozgalma, valójában „csinálva van”. Magyarán manipulatív módon hozták létre. A magát szocializmusnak nevez? konstrukció, és az ? 1948-as „rendszerváltozása” például azért volt „csinálva”, hogy egy-két évtized alatt brutálisan felszámolja a szakrális paraszti társadalmat, a t?két és a munkaer?t a falvak világából átszivattyúzza a városi ipari tömegtermelés rendszerébe, megteremtve ezzel a kapitalizmus alapjait. És hogy az, amit akkor, 1989-ben „rendszerváltozásnak” neveztek, nem más, mint az az aktus, amelynek során az egész „oda-visszaváltási” folyamatot vezérl? globális hatalmi struktúrák visszavezetik a térség népeit a saját közvetlen kifosztási övezetükbe. (Mérhetetlen cinizmussal szabadságnak, demokráciának, jólétnek titulálva ezt az addiginál is brutálisabb lepusztítást.) A további kifosztás f? hivatkozási alapja éppen az lesz, hogy mivel a térség t?keszegény, majd ezek a globális hatalmi struktúrák fognak számára „jótékonyan” t?két biztosítani. A kerekasztal lovagjai közül azonban senki sem akadt, aki például elbeszélte volna, hogy azokkal az értelmezési keretekkel, amelyeket ott használtak, csak egy újabb történelmi megpróbáltatásnak tették ki az ország népét.

Így aztán a hatalmas arányú t?kebevonás ellenére az anyagi értelemben vett vagyonunk ma alig több mint felét teszi ki az 1989-esnek. Ráadásul közben - ki tudja, miért - a nemzeti vagyon egész számbavételi rendszere nyomtalanul elt?nt a statisztikai összesítésekb?l, és azóta sem került vissza. (A jelek szerint hiába hozott Orbán Viktor második kormánya a 2010. augusztus 20. el?tti héten ünnepélyes határozatot arról, hogy egy éven belül átfogó nemzeti vagyon-nyilvántartási rendszert kell létrehozni, mindmáig semmi sem történt az ügyben). Legyünk ?szinték, volna tehát mir?l emlékezni a huszonöt évvel ezel?tti eseményeket illet?en. A kerekasztal részvev?inek például személy szerint illene „elszámolniuk” azzal, hogy esetükben inkább a „szimpla” tudatlanság, vagy inkább a gátlástalan cinizmus volt-e a drámai kudarc oka. És mindez azért volna igen fontos, mert enélkül a történelmi tanulási folyamat nélkül aligha lesz esélyünk a visszafordulásra, a méltó emberi létfeltételek megteremtésére.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló